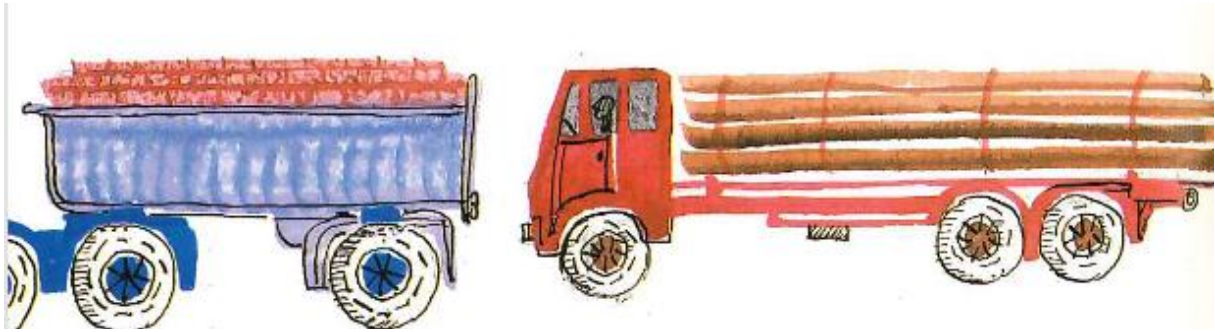

Het zakkende huisje

Het is ochtend.

Jos zit voor het raam en kijkt naar buiten.

Er komt een vrachtwagen aangereden.

De bak is vol met bakstenen.

Er komt nog een vrachtwagen, met stapels planken.

Er komt ook een trekker, die trekt een cementmolen.

Het is zo'n grote ton, die zand en cement en water roert,

Dan wordt het later hard beton.

Die vrachtauto's en die trekken blijven stilstaan,

precies bij het veldje tegenover de boerderij.

'Kom eens kijken', roept Jos. En Peter komt kijken.

Er komt nog een busje met mannen aangereden.

Ze stappen uit.

Er komt een slee van een wagen achteraan,

Een kleine dikke man stapt uit.

'Ze gaan iets bouwen', zegt Peter.

Peter en Jos gaan gauw naar buiten om te kijken.

Want naar bouwen kijken,

Dat vinden ze het leukste kijken dat er is.

'Zo jongens', zegt de kleine dikke man, 'kijk maar eens goed.

Ik ben een persoon die een huis gaat bouwen.

Een huis dat staat als een huis.

Dat gaat het worden.

Een huis met een brede stoep.

Met een zwaar balkon op dikke pilaren.

Ik heb veel geld verdiend.

Als het huis af is, kunnen de mensen zien hoe rijk ik ben!'

Dan komen vader en moeder ook kijken.

'U wordt de nieuwe overbuurman?' vraagt moeder.

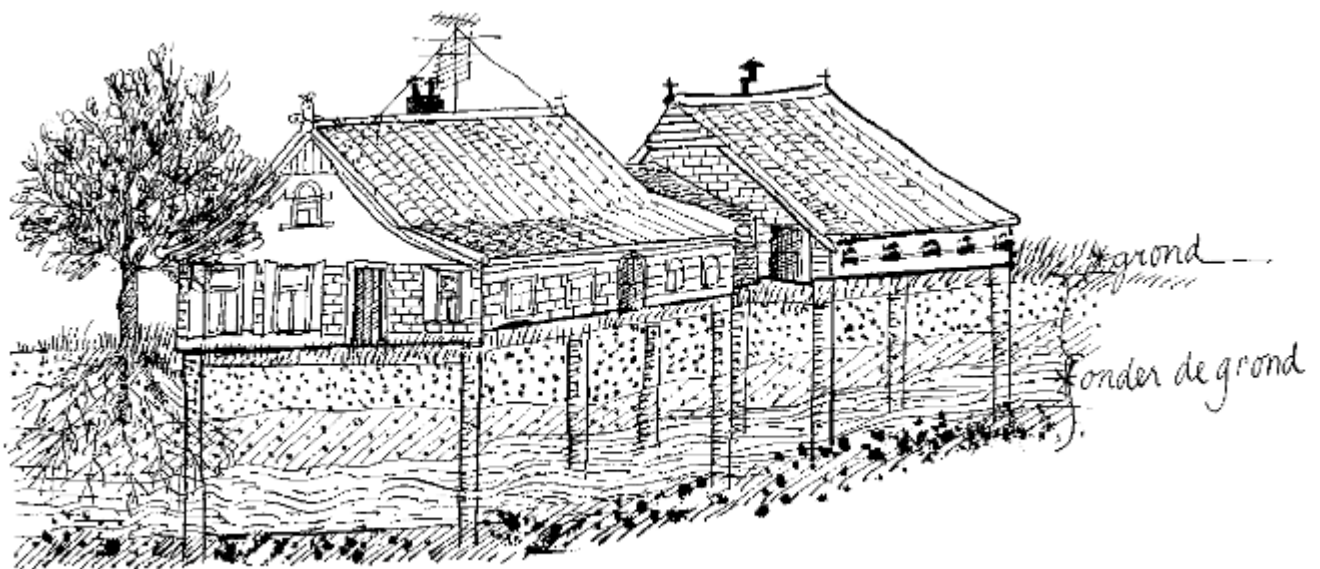
"Zeker mevrouw", zegt de kleine dikke man.

'Mijn naam is Poendela. Meneer Poendela, dat ben ik.

Meneer Poendela gaat hier een piekfijn pand neerzetten.
Wordt het niet prachtig voor de buurt?'.
'Ja, zegt vader, 'maar het is moeilijke grond hier, hoor.
Het is hier vaak modderig, dan is de grond zacht.
Je moet hier lange heipalen in de grond stampen.
Dan pas kun je hoge huizen bouwen'.
'Dat zal wel', zegt meneer Poendela eigenwijs.
'Ik zal wel zien, ik zal wel zien, ik zal wel zien'.

Elke dag gaan Peter en Jos nu kijken of het huis opschiet.
En elke dag schiet het huis op.
Er komt een brede stoep met ronde treden.
Er komt een stevige deur met koperen knoppen.
Erboven komt een zwaar balkon op dikke pilaren.
Op de balkonrand komen beelden van dames.
Prachtig vinden Peter en Jos het. Werkelijk prachtig.

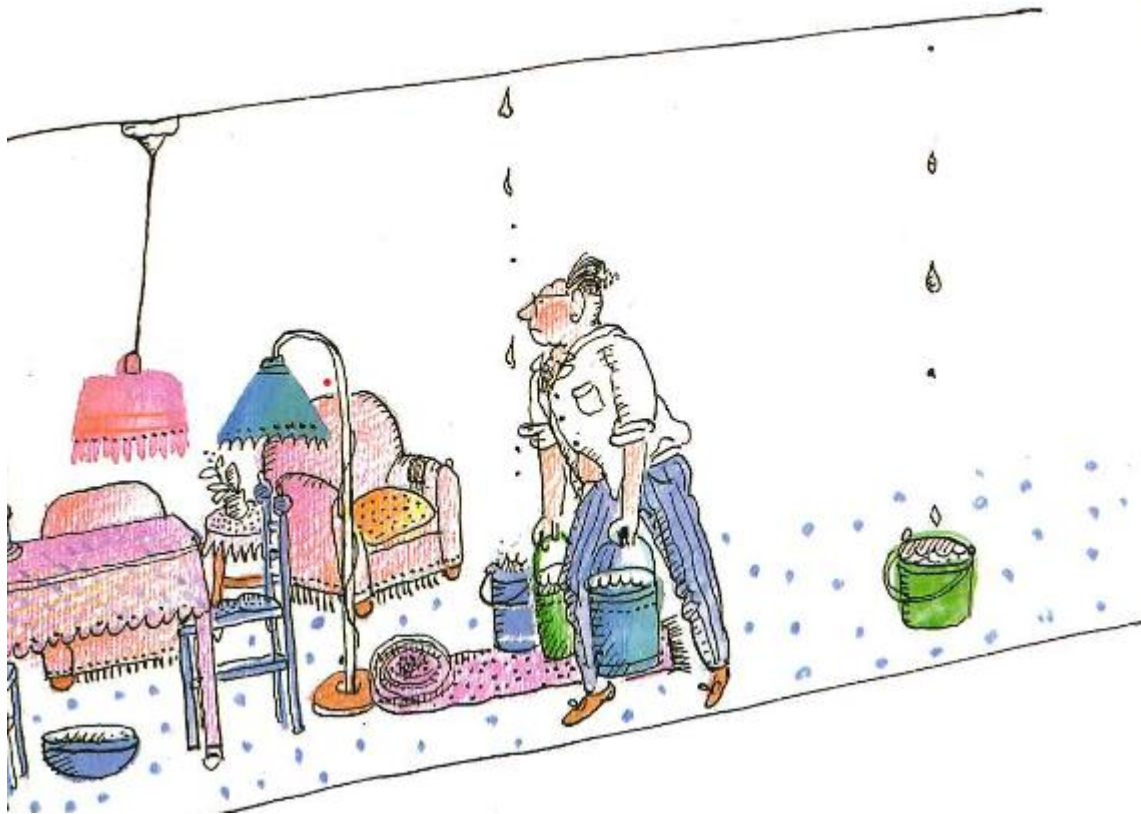
's Avonds bij het eten vraagt Peter:
'Waarom hebben wij niet zo'n huis?
Zijn wij soms arm of zo?'
'Dat valt wel mee', zegt vader.
Heel lang geleden heeft mijn grootvader ons huis gebouwd.
Eerst moesten er palen in de grond, zo lang als lantaarnpalen.
Die stampten ze in de grond met een houten heiblok.
Heel diep beneden is de grond keihard.
Daar steunt ons huis op.

Het ziet er van buiten niet duur uit.
Maar het is al bijna honderd jaar stevig'.
'Ja zegt moeder. 'Het is een beste boerderij'.
'Meneer Poendela heeft geen heipalen in de grond', zegt Jos.
'Ja zegt vader.
'Hij hoorde wel dat ik zei dat het moest.
Maar hij deed het niet'.
'Toch wordt het een mooi huis', zegt Jos.
Vader lacht. 'Ik zal wel zien', zegt hij, 'ik zal wel zien.
Ik zal wel zien'.

Als de zomer voorbij is, is het huis klaar.
Alles is nieuw, alles glimt, overal is pas geverfd.
Maar de schilder moet nog even komen,
Want er is een scheurtje in de muur van de keuken.
Later moet de metselaar komen,
want er zijn barsten in de buitenmuur.
Nog later moet de loodgieter komen,
want meneer Poendela is boos.
'Jullie maakten het huis verkeerd', zegt hij.
'Het water staat scheef in mijn bad!

'Het water staat niet scheef', zegt de loodgieter.
'Dat lijkt maar zo. Maar de hele badkamer is scheef.
Het hele huis is een beetje scheef gezakt'.
Het had geregend. Dan wordt de grond nat en zacht.
Dan zakt het huis steeds meer opzij de grond in.
In de huiskamer van meneer Poendela is het maar gek.
Alles rolt nu naar één kant toe.
Steeds vaker komen er steeds meer grotere scheuren.
Telkens als het regent lekt het.
Overal zet meneer Poendela dan emmertjes neer.
En de onderste treden van de brede stoep zakken in de grond.
En de beelden van de dames vallen van de balkonrand.
En Meneer Poendela zit droevig te mopperen in zijn schuine stoel.
De vader van Jos en Peter gaat naar hem toe.
Hij wil troosten.

Maar meneer Poendela zegt:

'Het is niets geworden, buurman.

De grond is hier slecht.

Wat een rot grond!'

'Je moet de grond niet de schuld geven', zegt vader.

'De grond is goed voor graan, gras en koeien.
Het is je eigen schuld dat je huis zakt.
Je had palen in de grond moeten stampen.
Ik zei het nog, maar je deed het niet.
Je hoorde wat ik zei, maar je deed niets.
Dan is het zo stom als je wel een huis bouwt,
maar je heit geen paal in de grond.
Begin nu eens helemaal opnieuw aan je huis.
Begin met heipalen en doe dan de rest.
Dan zal je eens zien.'

'Waarom zeg je dat allemaal tegen mij?' vraag Poendela.
'Wij willen gewoon graag dat je hier woont',
Zegt vader. 'Bij ons in de buurt, in een goed huis.'
Dan moet meneer Poendela lachen